

Детско списание

КАМБАНКА

Издание на храм „Св. Атанасий“ Варна

брой 3 (год. 13) декември, 2024

С благословението на Варненския и Великопреславски Митрополит Йоан

Мили деца, с 40-дневния пост от блажна храна, лоши мисли и дела, минаваме по пътечката към Рождество Христово. Светиите, чиято памет чествуваме по време на поста ни помагат в тази нелека работа. Знаете ли кой от посочените светци кога се чества? Оцветете квадратчето с неговата дата с цвета на рамката на иконата му. На страниците на списанието ще намерите номерирани цветни квадратчета - под-сказки, ако се затруднявате.

ПАСТИРИТЕ, КОИТО ПЪРВИ РАЗБРАХА ЗА РОЖДЕСТВОТО НА СПАСИТЕЛЯ

Нощният мрак се стелеше над покритите с гори планини на Юдея. Небето бе ясно, хиляди звезди сияеха на черното му кадифе, като бродерия от мъниста.

Планините на този фон приличаха на огромни, сладко спящи мечки.

Всичко наоколо беше тихо и спокойно. Не се долавяше нито полъх на ветрец, нито шум от листата на дърветата. Изглеждаше така, сякаш цялата природа е заспала дълбок сън. Но в една низина между планините не спяха трима души.

Те седяха около огъня и от време на време хвърляха счъки в него. Тези хора бяха пастири. За тях нощта бе работно време. Докато овчиците спяха, сгущени една в друга, от гората можеха да се появят вълци. По това време на годината те бяха особено гладни - през зимата храна се намираще по-трудно.

Ето защо пастирите не спяха, за да не грабнат вълците някоя овчица, и се заслушваха – няма ли да залае вярното пастирско куче. Тези четириноги помощници усещаха вълчия мирис отдалеч. Ако залаеха, това беше знак за пастирите да станат, да грабнат гегите си и да защитават овцете. Но сега наоколо бе тихо.

ПРЕДСКАЗАНИЕТО НА АНГЕЛА

Един от пастирите, съвсем млад юноша, почти дете, легна на земята и се загледа в звездното небе. Там имаше една звезда, която светеше по-ярко от другите. Или не по-ярко, а някак по особено. Тя изпъкваше на небето, привличаше погледа към себе си, сякаш канеше в някакъв неизвес-

тен свят, обещаваше някаква непозната радост... Юношата я гледаше със сънен поглед. Очите му постепенно се затваряха, а пред погледа му плуваха странни картини.

Сякаш в някаква далечна страна, поклащайки се като кораби върху вълни, по пясъка вървяха огромни камили. На тях седяха важни мъдреци в скъпи одежди. Те носеха

скъпоценни дарове на току-що родилия се велик Цар...

— Я стига си спал! Сега е твой ред да пазиш стадото, - изведнъж високо произнесе единият от другите двама пастири, висок и силен мъж.

Юношата с неохота отвори очи и се приповдигна на лакът – ама, че досадник, такъв сън не ми даде да догледам!

— Остави го на мира— с усмивка каза

най-старият от пастирите, старец с бяла брада. – Той е млад, натичал се е по хълмовете през деня. Нека сега поспи още малко. Аз ще погледам стадото вместо него. И ти също лягай, нощта е дълга. Ще има време да постоиш буден.

— Както кажеш — високият пастир не тръгна да спори, бързо постла на земята своя плащ от овча кожа, легна на нея и почти веднага захърка.

Юношата също задряма. А старецът седеше край огъня и гледаше нощта.

Внезапно всичко наоколо се озари от такава ярка светлина, че пламъкът на огъня изглеждаше черен на фона на светлината. Старецът потърка недоумяващо очи: може би, той просто заспиваше и това бе странен сън. Но не! Той не спеше. А сиянието продължаваше да залива цялата низина, в която пастирите бяха останали да ношуват. Старецът се обърна и видя откъде идва светлината. Пред него стоеше Ангел. Той целият беше като изтъкан от тази ослепителна светлина. Спящите пастири се събудиха и също, онемели от ужас, гледаха явилите се при тях небесен посланик.

Ангелът се обърна към тях с думите:

— Не бойте се! Възвестявам ви велика радост за всички хора, защото днес се роди в града Давидов Спасител за вас, Който е Христос Господ! И ето ви знак – ще намерите Младенеца в пелени, лежащ в ясли (така се наричали хранилките, в които слагали храна за животните).

Но на пастирите все пак им беше страшничко. Нали не всеки ден на хората им се явява Ангел, който да говори таки-

ва неща?! Светлината, която сияеше, беше толкова ярка, че изглеждаше така, сякаш на света не би могло да има нищо по-светло. А след тези ангелски думи, небесното сияние многократно се усили. И пастирите видяха голямо множество светли Ангели, подобни на първия.

Небесните вестители пееха. Мелодията на техните песни беше удивително красива. Думите също бяха красиви, но не съвсем разбираеми:

— Слава във висините Богу, на земята мир, между човеците благоволение!

Всъщност, на пастирите не им беше до това, да оценяват думите и музиката на ангелската песен. Затаили дъх, те не можеха да откъснат поглед от явилото им се чудо.

Но никое чудо не продължава вечно... Ангелите доизпяха песента си и започнаха да се издигат в небето. Тяхното сияние ставаше все по-слабо и по-слабо. Докато накрая не се превърна в същата тази необичайна звезда на нощното небе, на която се бе любувал младият пастир.

СВЕТЛИНАТА В ПЕЩЕРАТА

Ангелите изчезнаха. А пастирите седяха край огъня и мълчаха, не знаейки, какво да правят оттук нататък. Накрая старецът стана, наметна ямурлука си, взе гегата. После се обърна към приятелите си:

— Ангелът каза, че ще намерим Младенеца в ясли за животни. Значи, трябва да отидем във Витлеем, да търсим тези

ясли. Някой от нас трябва да остане да пази овцете.

— Чичо, може ли аз да дойда с теб? Моля те! — младият пастир скочи на крака. Очите му горяха от такова желание да види чудния Младенец, че по-възрастните неволно се усмихнаха.

— Добре — махна с ръка едрият мъж. — Отивайте, а аз ще остана тук.

Младият пастир с подсвирване извика едно от кучетата и се приближи до стареца:

— Готов съм!

И юношата със стареца се отправиха към града. Пътят, който им предстоеше, не беше много дълъг, но нощните преходи винаги таят в себе си различни опасности. Добре, че до пастирите беше техният верен приятел — пастирското куче. С такъв пазач човек може да не се страхува, че разбойници или вълци внезапно ще го нападнат. Кучето веднага ще надуши миризмата на врага и със силен лай ще предупреди стопаните си за заплахата. А и не всеки вълк би могъл да се справи с огромното смело куче.

Ето че в далечината вече се виждаше дим от огнища. Градът беше съвсем близо. Ето ги и първите къщи в покрайнините на града. А трябва да се каже, че къщите в този край бяха много интересни. Някога хората си правеха къщи направо в природните пещери. И наистина, защо да хабиш време и сили да търсиш строителен материал, когато вече имаш готово помещение?

Постепенно на скалата, в която изначално имаше жилище, започваха да надстрояват къщи от дърво и камък. А в пе-

щерата държаха животни.

Получаваше се такава двуетажна къща, в която първият етаж беше скала с пещера, а вторият — жилище за хората.

От една такава къща в края на града, пастирите забелязаха да струи светлина. Странно беше, че светлината идваше именно от пещерата. Кому и защо беше нужно да пали маслен светилник и да хаби маслото в спящия град през нощта и то в помещението за животните?

ДОКОСВАНЕ ДО ТАЙНАТА

Пастирите се приближиха до пещерата, където пред очите им се откри удивителна картина.

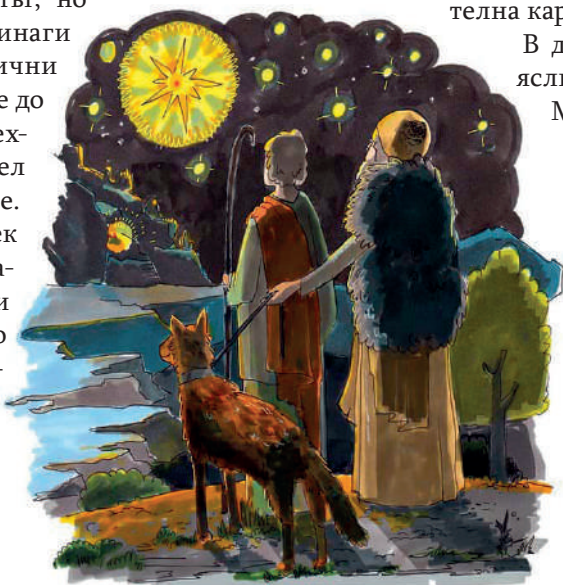
В дървените решетъчни ясли лежеше новороден Младенец!

Всичко беше така, както им го описа Ангелът! До Младенеца бяха неговата Майка и възрастен мъж. Светлината от светилника беше слаба. Виждаше се само Младенецът и склонилите се възрастни над Него. А освен това светлината докосваше и животните, които живееха тук — голям вол, магаренце и няколко овчици. Те

протягаха вратовете си към своята хранилка, където сега лежеше новороденият Младенец. И животните Го гледаха с удивление: кой е Този, Който лежи сега в нашите ясли? От цялата тази картина лъхаше удивителен мир, покой и радост. Пастирите се спогледаха.

Старецът направи крачка напред, поклонил се и произнесе:

— Мир вам, добри хора! Поздравявам ви с Рождеството на Младенеца. Дойдохме да ви разкажем за удивителното съби-

тие, което днес се случи с нас.

И старецът започна да разказва за всичко, което се беше случило на пасбището. За сияещия Ангел, който предсказа, че ще видят Младенеца в яслите. И за ангелския хор, който пееше чудна песен.

Докато говореше, никой в пещерата не издаде нито звук. Хората внимателно слушаха неговите думи. А животните бяха затаили дъх, сякаш да не попречат на разказвача.

Като че ли целият свят в тези минути беше притихнал и внимаваше да чуе казаното от пастирите. А Майката на Младенеца влагаше тези думи в сърцето си.

Когато завършиха разказа си, пастирите се поклониха и се отправиха назад към пасбището, към своите овчици. Те бяха много обикновени и скромни хора, които не познаваха науките и Писанието. Но именно на тях Бог бе решил да открие великата тайна на битието — възплъщението на Сина Божий, идването на Спасителя на земята. И те чувстваха, че са се докоснали до тази тайна. Но как да говорят за нея не знаеха и затова просто мълчейки, вървяха през нощта. А над главите им, в неизказаната дълбочина на нощта, сияеха звездите

и сред тях най-силно блестеше една, сияеща не като другите - Звездата на Рождество Христово!

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Интересно!

Първият пастир в историята на човечеството е Авел.

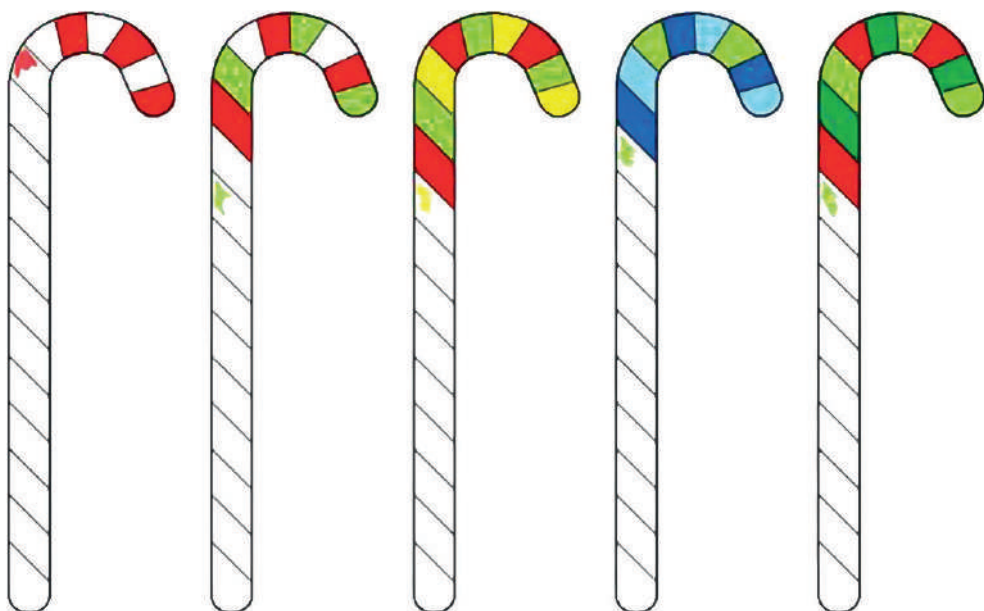
По времето на Исус Христос стадото овце често принадлежало на общността на цялото село, а не на един стопанин. Стадото пасяли 2-3 души. Ако се загубела овца, един от тях тръгвал да я търси.

Овцете следват гласа на своя пастир, доверяват му се, че той ще ги заведе там, където има храна и вода, че с него ще са в безопасност. Те винаги ходят след него. В християнството овцата символизира кротост, чистота и невинност.

Коледните бастунчета-близалки са символ на овчарските геги на пастирите, станали свидетели на Рождество Христово.

Довършете бастунчетата, като спазвате подредбата на цветовете.

ЖИТИЯ НА СВЕТИ

СВЕТИ НИКОЛАЙ ЯПОНСКИ

Чества се на 3 февруари

На 1 август 1836 година в село Беръоза в руската Смоленска губерния се родил Иван Касаткин. Майка му починала, когато бил едва на 5 години. Татко му Дмитрий бил дякон в селската църква. Той мечтаел синът му да стане свещеник и записал детето си в духовно училище, а после и в Смоленската духовна семинария. Семейството било толкова бедно, че в началото на всяка учебна година момчето тръгвало пеша за град Смоленск, който бил на 160 км разстояние от селото. Иван вървял с молитва и по пътя си срещал добри хора, които му помагали: ту някой ще го качи на коня си, ту - на каруцата върху сеното, ту някой богаташ ще го пусне в каретата си. По Божия милост Иван винаги успявал да стигне навреме за началото на учебната година.

След като отлично завършил семинарията, продължил обучението си в духовната академия в град Санкт Петербург. Приятелите и учителите на Иван очаквали един ден той да стане професор, тъй като бил блестящ ученик и студент.

Прибирайки се въкъщи за ваканция, той помагал на баща си във всичко: и дърва ще нацепи, и сеното ще окоси, и в строителството ще помогне. Никакъв труд не му бил в тежест. Един ден животът на Иван внезапно се преобърнал. В семинарията вече повече от седмица висяла обява, че се търси свещеник за църквата в град Хакодате в Япония. Иван, както и другите

студенти, равнодушно я подминавали. Ала Господ насочва своите избраници по пътя, който им е предопределил. Веднъж на всеошното бдение душата на младия семинарист изведнъж била пронизана от непреодолимо желание да потегли за Япония, да занесе там светлината на евангелската проповед. То било толкова силно, че с огромно вълнение той отишъл при ректора на академията, за да му каже за своето решение. През юни постригали Иван за монах с името Николай, а месец по-късно го ръкоположили за йеромонах (монах свещеник).

Дълъг и труден бил пътят му към Япония. Със сълзи в очите и болка в сърцето се разделил с баща си, когото много обичал и почитал. Единственото нещо, което взел със себе си от домашните вещи била иконата на Божията Майка Смоленска, с която не се разделял цял живот. По суша той пътувал с покрита каруца почти цяла година.

В Николаевск-на-Амур, откъдето потеглил с кораб към Япония, йеромонах Николай имал среща с просветителя на Сибир митрополит Инокентий. Той го благословил за делото, което му предстояло и му дал съвет: щом пристигне, без да отлага и ден, веднага да започне да учи японски език.

На 2 юни 1861 година йеромонах Николай пристигнал в Хакодате с кораба «Амур».

Лабиринт

Намерете пътя на свети Николай Японски от руския град Николаевск на Амур до град Хакодате, Япония, откъдето започва неговата просветителска мисия.

Мисията му започнала от храма Възкресение Христово в двора на руското консулство.

Младият монах започнал служението си в Япония в много трудна обстановка. Там всичко било чуждо: лицата на хората, непонятната реч, облеклото, храната. Японските жилища с техните тънки, едва ли не хартиени стени, били толкова различни от руските селски дървени изби или камените градски сгради. Даже въздухът тук бил съвсем друг: влажен, с морски аромати. В Япония отец Николай се оказал не само в друга страна, но в друг живот.

Японците не гледали с добро око на чужденците. Християнството се възприемало като секта, в която членуват злодейци, дошли да разклатят устоите на местните традиции. Как можело в такива условия да се проповядва свободно извън стените на консулския храм? Първото нещо, на което младият йеромонах трябвало да се научи било как да преодолява недоверчивото отношение на местните жители, а често и неприкритата им злоба. В руското консулство отец Николай често се виждал с един японец, който давал на сина на консула уроци по фехтовка. Японецът гледал отеча с изгряща ненавист.

– Защо ми се сърдиш? – попитал го веднъж отец Николай. – Нима съм ти сторил нещо лошо?

– Вас, чужденците, трябва да ви избият, – злобно изръмжал самураят. – Дошли сте тук да ни шпионирате. А ти с твоите проповеди на християнството повече от всички други вредиш на Япония.

– А ти слушал ли си някога моите проповеди?

– Не, – отвърнал японецът.

– Нима не е справедлива вашата японска поговорка: преди да съдиш за вкуса на рибата, опитай я? Първо ме послушай, а после решавай, вредна ли е моята проповед или не. На лицето на самурая се изписало учудване. Да, японците считали чужденците за зверове, но и чужденците им се отплащали със същото, наричали ги с различни оскърбителни прозвища. Ала този европеец бил съвсем различен от англичаните и американците. Колко топло, приветливо разговарял с него! Почти както брат с брат.

Самураят Такума Савабе, така се казал самураят, започнал да идва при отец

Николай за беседи. А няколко месеца по-късно го помолил да го кръсти. В Япония все още действали антихристиянски закони и Савабе рискувал живота си. Ако разкриел, че е християнин, това би означавало да му отрежат главата. Не желаейки да подлага на смъртна опасност първия си ученик,

отец Николай му казал, че с кръщението е добре да изчака. А Савабе, повярвал в Господа и вече не си представял живота без Христос, довел при отец Николай свой приятел, а после към тях се присъединил и още един японец. Скоро православната общност наброявала около 20 човека, готови да приемат свето кръщение. Трима от тях отец Николай кръстил в кабинета си. Така било положено началото на Православната Църква в Япония.

Отец Николай достигнал удивително знание на японския разговорен и книжен език. Имал силен акцент, ала го разбирали всички японци от мало до голямо.

Благодарение на труда на йеромонах Николай и ходатайството пред Свещения

Синод през март 1871 година в Токио била открита Руската духовна мисия, при която действали женско духовно училище и семинария. Много важни правителствени чиновници давали своите деца на обучение в семинарията, знаейки за високото ниво на преподаване в това учебно заведение. Ученици на руската семинария след това станали губернатор на Токио, кмет на Йокохама, ректор на университета на остров Хокайдо, дипломати, министри на правителството.

Броят на новопокръстените православни християни непрекъснато растял. Антихристиянските закони най-сетне били отменени.

На 30 март 1880 година в Троицкия събор на Александро-Невската лавра в Петербург архимандрит Николай бил ръкоположен за епископ.

Той имал нов сан, но запазил стария си дневен режим. Ставал в пет сутринта и

цял ден се трудел. След богослужението в храма, преподавал в семинарията, посещавал църквите, домовете на енориашите, поучавал. Из града епископът винаги ходел пеша. Само обикаляйки епархията, използвал каляска или яздел на кон.

За отдалечените енории, които се намирили високо в планината или на малки морски острови посещенията му били истински празник. Светият епископ Ни-

колай пристигал там не само като управляващ архиерей, но и като любящ баща, щедър благотворител, утешител.

След извършването на Божествената литургия той обикалял бедните хижи, дълго оставал там, решавал житейски въпроси, възлагал ръце над немощните, за всеки намирал топла съпричастна дума. Освен Евангелието и богословските книги той винаги носел със себе си пода-

ръци: за мъжете – риболовни принадлежности, кукички, крайници за харпуни; за жените – платове за рокли, игли, конци; за децата – играчки, сладости; на бедните помагал с пари.

Цялото селище излизало да изпрати епископа. И дълго, докато не се скрие от погледа им платното на лодката или каляската му, хората му махали с ръка за довиждане.

На стари години светителят често боледу-

вал, ала за цялото му служение нямало енория, която той да не бил посетил поне три-четири пъти.

Свети Николай Японски превел Библията и много богослужбни книги на японски език, за да може службите в църквата да се извършват на японски. Много от семинаристите били въввлечени в преводната дейност и превеждали на японски език не само църковна, но и художествена

литература.

В продължение на 30 години, точно в шест часа вечерта в килията на свети Николай влизал неговия постоянен сътрудник по преводите Накаи-сан. Той сядал до епископа на ниска табуретка и започвал да пише под диктовка преводите на духовни книги на японски език. Работата им продължавала четири часа и се отлагала само в дните с вечерни богослужения и празници.

В годините на руско-японската война свети Николай Японски бил единственият руснак в Япония. Рисувайки живота си той останал с Японската Православна Църква. Бидейки сам горещ патриот на своята родина Русия, епископ Николай ясно разбирал, че също такъв патриотизъм е нужен и на Япония, затова настойчиво изисквал от своите последователи да бъдат верни синове на своята страна. Той благословил своето японско паство да се моли за победата на своя император, а сам оставил участието си в обществените богослужения, тъй като не можел да се моли за победа над неговото отечество.

Архиепископ Николай към края на живота си заслужил невиджан авторитет и уважение както в Япония, така и в Русия. За него се носели легенди. След им-

ператора нямало човек, който да се ползва с по-голяма известност от него в страната на изгряващото слънце. В столицата било достатъчно да кажеш думата «Николай» и всеки знаел, че търсиш Руската Православна Мисия.

Неуморният труд, самоотверженото служение на Църквата и хората в Япония, продължили 51 години, подкопали силите и здравето на владиката и през нощта на 3 февруари 1912 година великият угодник предал Богу дух. Император Микадо лично дал разрешение светителят да бъде погребан в пределите на Токио и изпратил венец за погребението – нещо, което много рядко се случвало дори за заслужилите японци. На погребението му присъствали десетки хиляди японци – християни и езичници.

По това време в Япония имало повече от 33 хиляди православни християни, 43 свещеника и повече от 100 храма.

На 31 март 1970 година просветителят на японската земя, родоначалникът на Православната Църква в страната на изгряващото слънце,

бил причислен към лика на светиите.

Лабиринта подготви: Данаил Стаматов

Интересно!

При превода на молитвата „Господи, помилуй“ възникнал въпроса, как следва да се преведе думата „помилуй“, която често се възприема като помилване на престъпник. Епископ Николай казал: „Ние нямаме такива отношения с нашия Бог. Ще вземем думата „аварема“. Така майката „милва“ детето си, „жали го“ в изконния руски (славянски) смисъл на тази дума.“

Иконостас

РОДОСЛОВНИ ИКОНИ

В а тази икона, която се намира в манастира Панагия в Йерусалим можем да видим не само бабата, но и прабабата на Исус Христос.

Описание: Дева Мария държи Младенеца Христос, Света Анна държи Богородица, а на свой ред Мария - майката на света Анна е зад дъщеря си.

Родителите на света Анна били иудейския свещеник свети Матфан и жена му света Мария. Матфан бил потомък на древния цар, пророк и поет Давид. Семейството имало три дъщери: Мария, Сови и Анна (бабата на Исус). Мария била майка на Саломия (едната от жените-мироносици), Сови станала майка на света Елисавета, майката на Йоан Кръстител, а Анна станала майка на Богородица.

Затова Елисавета, Дева Мария и Саломия били братовчедки, а Христос, Йоан Кръстител и Йоан Богослов — втори братовчеди.

Тази икона се нарича „Грите майки“ и се намира в Коломенския Казански храм в Москва. На нея от ляво на дясно са: праведната Елисавета с младенеца Йоан Кръстител, Дева Мария с Младенеца Исус, праведната Саломия с младенеца Йоан Богослов.

КРАЛЯ И СЪКЛОДУХАЧА

Живял в една малка страна един крал. Той бил справедлив и разсъдителен, затова поданиците му го наричали Мъдри. Веднъж, пътешествайки из кралството (а той правел това честичко, защото много обичал своята живописна страна и нейните трудолюбиви граждани), кралят спрял за нощувка в едно мъничко градче. Докато почивал, слугите закарали каретата му при местния

стъклодухач, за да замени счупения каретен фенер. На следващата сутрин, разхождайки се из града, кралят посетил работилницата на стъклодухача. Той обичал да беседа с хората.

Но този човек се оказал мрачен и неразговорлив.

— Не ми харесва моя занаят, Ваше величество, — оплакал се той. — Работата ми е тежка, а получавам стотинки. Ала още по-лошо е, че няма на кого да споделя за това — никой не го е грижа, никой не ме уважава... Даже жена ми вече не иска да ме слуша и престана да ме пита, как ми е минал деня. Сигурно трябва да си намеря друго по-добро занятие.

Мъдрият крал се усмихнал под мустак (та той освен мъдър бил и много добър), и казал:

— Скъпи мой, работата ти се струва трудна, защото си ленив. Нямах доход от нея, защото си скъпчия, слагаш твър-

де висока цена и хората отиват при друг майстор. При това си тщеславен — а така няма да заслужиш уважението на околните. Няма смисъл да сменяш занаята си. С такова отношение към живота ще ти бъде трудно да намериш подходяща работа.

На следващата година кралят отново се оказал в този край и срещнал същия този стъклодухач. Той бил щастлив, богат и уважаван от всички. Кралят бил приятно

изненадан и попитал:

— Не си ли ти онзи същият човек, който миналата година ми се оплакваше от живота?

— Аз съм, Ваше величество. Все така работя като стъклодухач, но сега

ме уважават, работата ми носи достатъчно пари и много ми харесва! И това е благодарение на Вас, Ваше величество, тъй като Вие ми подсказахте, че причините за моите нещастия са в мен. Когато разбрах това, животът ми се промени. Искрено съм Ви благодарен за всичко това.

Кралят така се умилил, че забравяйки всякакъв етикет, силно прегърнал стъклодухача.

Когато дошло време кралят да отпътува, цялото семейство на майстора излязло да го изпрати.

— Да живее мъдрият ни крал! — викали децата, тичайки след каретата, а кралят им махал с ръка и широко се усмихвал.

Знаете ли, че:

С

тъклодухачите са майстори, които правят различни изделия от стъкло с помощта на дълга тънка тръба, през която, с издухвания от тях въздух придават форма на разтопено в много гореща пещ стъкло. Именно стъклодухачите създават удивителните стъклени играчки за елха.

Има две версии за появата на първите стъклени елхови играчки. Според едната те се появили в Саксония през 16 век. Според другата, по-правдоподобна версия, появата

на играчките е свързана със слабата реколта от ябълки в Германия през 1848 година.

Тъй като ябълките били традиционното средство за украса на елховите дръвчета за Рождество, а ябълки нямало, стъклодухачите в селището Лауша в Тюрингия създали изкуствени стъклени ябълки, които успешно били продадени.

Така било положено началото на регулярното производство на елхови играчки от стъкло.

Първите играчки за елха имали християнска символика.

Така звездата на върха на елхата била символ на Рождественската звезда; ябълките - на плодовете на Дървото на познанието. Идеята за направата на разноцветни стъклени топки идва от формата на кръглите ябълки.

Камбанките са символ на църковната камбана, която кани хората на богослужение.

ОСОБЕНОСТИ НА ЯПОНСКОТО УЧИЛИЩЕ

 Учениците ходят на училище самостоятелно (без родителите да ги придружават), като вървят по предварително определен и маркиран маршрут; малчуганите ходят на

училище в група, като на главите си носят жълти шапчици, за да ги виждат отдалече шофьорите; водач на групата обикновено е дежурен ученик на възраст над 12 години;

 На прага на училището ги посреща директора, като ги поздравява и им пожелава успешен ден;

 В училище децата се преобуват и в сградата ходят с обувки наречени уабаки. Всяко училище има униформа за учениците си;

 Мобилните телефони в училищата са забранени;

 В японските училища повече от половината учители са мъже;

 Много начални и средни училища имат 6-дневна учебна седмица, само неде-

лята им е почивен ден;

 В училищата няма обслужващ персонал. Учениците сами поддържат чистотата и реда не само в класната стая, но и в

другите помещения. Всяка седмица се избират дежурни ученици и им се възлагат задачите по поддръжката;

 Японските ученици са толкова дисциплинирани, че се занимават самостоятелно, ако някой учител е болен и не е дошъл за часа;

 Учениците наричат учителите и треньорите си „сенсей“. Думата означава човек, който има повече знания и умения, съвременен будител.

 Гимнази-

алното училище след 7 клас не е задължително в Япония, но почти всички деца продължават обучението си в него.

Децата четат

НАВСЯКЪДЕ ЛИ МОЖЕ ДА СЕ МОЛИМ НА БОГА?

М или деца, Няма ограничение за нашата молитва към Бога. Навсякъде Той чува нашите прошения. Обикновено ние се молим вкъщи всяка сутрин и вечер, преди да седнем на масата да се храним. Това е нашата домашна или още наречена частна молитва. Във всяко време обаче може да отправяме молитви. Докато пътуваме за училище, отиваме на спорт, преди започване на час, на разходка сред приро-

дата наум е възможно да се молим дори с най-кратката молитва: "Господи помилуй" или с думи, с които да говорим на Бога. В неделните и празничните дни отиваме в Божия храм, където участваме в богослужението и там се молим заедно всички християни. Тази молитва се нарича обществена или църковна. Християните сме призвани винаги, по всяко време да търсим и прославяме Бога.

ставрофорен иконом Дончо Александров

О
Т
К
Р
И
Й
Т
Е

10

Р
а
з
л
и
к
и

МОЛITBA ПPEДИ ИЗПИТ

Скъпи ученици,
В този брой на списанието ви представяме една молитва, която може да отправяме към Господ, когато ни предстои изпит. Всички знаем какво голямо притеснение има преди подобно събитие. Нормално е да сме под напрежение, защото винаги има много неизвестни. Колкото и да се стараем и да учим, все нещо може да се обърка. Освен, че е нужно да положим всички усилия, без Божията помощ трудно ще успеем. Сърдечната молитва

към Бога наистина отваря вратата на познанието пред нас и ни дава възможност не само да си вземем изпита, но най-вече да придобием трайни знания. Те пък ни помагат да сме полезни в различни житейски ситуации. Добрите резултати носят радост в семейството, но преди всичко ни изпълват с благодарност към Бога. Нека прибягваме към тази молитва не само преди важни изпити, но и всеки ден, преди да тръгнем към училище, да я изричаме с вяра.

Милосърдни Господи Иисусе Христе, Сине на Всевишния, погледни на мене, смирено Ти се моля за помощ в предстоящия изпит. Отвори за мене вратите на знанието и мъдростта, дай ми сили и търпение, за да достигна моята цел. Изпрати ми благодатта на Светия Твой Дух, за да укрепим моята душа и ме настави на пътя на истината. Помогни ми да внимавам в преподаваното ми учение, за да мога да славя Тебе, нашия Творец, да радвам родителите си, да служа на Църквата и да бъда полезен за отечеството ни. Амин.

подготви: ставрофорен иконом
Дончо Александров

Слово Христово

„Никой не може да слугува на двама господари; защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не може да служите на Бога и на мамона.“ (Матей 6:24)

Тези думи Господ Иисус Христос изрича по време на Своята прочута проповед, известна като „Проповедта на планината“. Те са ясни и категорични. Христос казва, че никой човек не би могъл да е слуга на двама господари. Тук под двама господари, трябва да разбираме такива, които дават напълно противоположни една на друга заповеди. А кои са тези двама господари? Христос веднага ни разкрива, че единият е Бог, а другият е мамонът, който всъщност представлява богатството и парите. Не бива обаче да мислим, че да имаш материални блага е нещо лошо, тъй като чрез тях ние се грижим за телата си, сътворени от Бога. Лошо е, когато човек постави на първо място в своя живот материалното си благополучие, когато се възбуди у него постоянен и ненаситен стремеж към богатство и любов към парите. Тогава той започва да служи на господаря – мамон, и в него се разгарят: сребролюбие, алчност, подлост, завист, чревоугодие, високомерие, гняв. Всички тези лоши желаниа и помисли го подтикват към извършване на непочтени, греховни дела. Но дори човек да се опита да служи хем на мамона, хем и на Бога, това би се оказало невъзможно, защото тези двама господари предявяват напълно противоположни

искания. Мамонът заповядва да се граби чуждата собственост, дори и от бедните, а Бог желае човек да раздава всичко, което има, на ближните си. Мамонът иска да се пресища тялото с вкусна храна, а Бог съветва човек да се храни умерено, да пости. Ето, че в тези случаи, не е възможно да се служи и на двамата, защото докато слугата изпълнява нарежданията на единия, с

това той създава невъзможност за изпълнение на исканията на другия. Това би довело до смут и объркване в душата му. Заповедите, дадени от единия господар, ще му се харесат повече от тези, които са дадени от другия. Тогава

той ще започне да изпитва различни чувства спрямо тях: „или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре“. Заради това Иисус Христос казва в проповедта си: „Не може да служите на Бога и на мамона.“ Всеки от нас трябва да направи своя избор: да служи на Бога или на мамона.

Хората, при които любовта към богатството е завладяла сърцата им, предпочитат и избират господаря, наречен мамон. А тези, които живеят според Божиите повели, запазват душите си чисти от греховни помисли и дела, стават съработници на господаря Бог.

Подготви: Филка Лефтерова

Интересно!

Проповедта на планината е една от най-дългите записани проповеди на Исус Христос. Тя обхваща три глави в Евангелието от Матей. (5-7 глава) Христос я произнася на планината в Галилея. В съкратен вид е изложена и от евангелист Лука. Галилея била разделена на Горна и Долна. Горната заемала северната част. Тя

била населена от сирийци, финикийци и много езичници, затова я наричали езическа Галилея. Долната заемала равнината покрай Тивериадското езеро и била известна с плодородните земи и многочисленото население. Исус Христос израснал в Назарет, който се намирал в Долна Галилея.

Историч от патерика

ЗА СВЕТЛИНАТА НА СМИРЕНИЕТО

Живели в Александрия двама стари монаси, единият – в единия край на града, другият – в другия. Много години те прекарвали затворени в килиите си, така че

никой, освен няколко ученика, не бил виждал лицата им.

Целият град говорел за тези старци, че са свети и много чудеса ставали по техните молитви.

Двамата вече били на преклонна възраст. Единият усетил близката си кончина, поискал да се срещне с другия, за когото бил чувал и изпратил при него един от своите ученици.

Чувайки поканата от устата на ученика, вторият старец решил да постъпи така, както било угодно на светия монах, с когото той също искал да се запознае. Но решил да не тръгва вед-

нага, а да изчака идването на нощта, защото се боял, че хората, виждайки го, ще тръгнат след него. Нужно е да знаем, че на светиите не им харесвало хората да ги хвалят. Те били много скромни. Но колкото

повече се криели от човешките похвали, толкова повече дарования им изпращал Господ, и те ставали още по-известни.

Така станало и с този старец. Когато излязъл през нощта на улицата, два Ангела застанали от двете му страни със запалени факли, за да му осветяват пътя. Целият град се събрал да види това, а смиреният старец, вместо да остане скрит, станал видим в светлината на Ангелите.

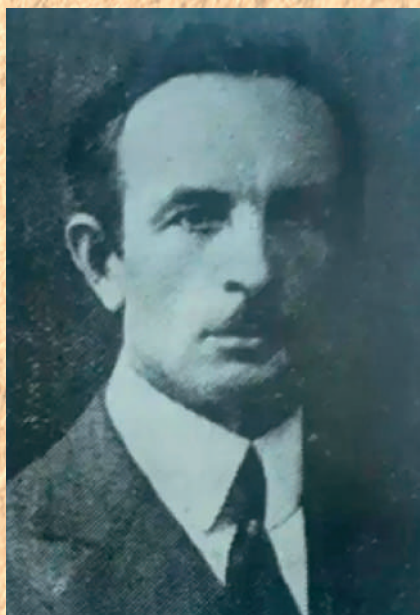
Така става с всички, които не се хвалят със своите добри дела, защото тогава Сам Бог ги осветява.

СВЕТЛИ ИМЕНА

Проф. Ганчо Пашев е един от основателите на катедрата „Нравствено богословие“ в Богословския факултет и дисциплината, която нарича „Християнско учение за нравствеността“. Той е един от големите богослови, положили началото на богословското университетско образование в България и на списание Духовна култура. Бил грижовен, обичан и вдъхновяващ преподавател. Роден е на 26 октомври 1885 г. в село Беляковец, община Велико Търново. Отрасъл в благочестиво свещенческо семейство, той отрано обикнал Църквата и науката. На петнадесет години заминава за Русия, воден от бъдещия български екзарх Стефан. В продължение на десет години учи първо в Киевската духовна семинария, а след това записва и Киевската духовна академия, която завършва със степен „кандидат на богословската наука“ и званието „магистър“. В академията слуша лекциите на Николай Бердяев - философ и публицист, който Ганчо Пашев описва като изключително харизматичен, обаятелен и сърдечен човек. Успоредно със следването в академията (последната година) изкарва и педагогически курсове за подготовка на преподаватели в средните училища. Завършил образованието си, той се връща в България, където в продължение на около 15 години е учител: първоначално - гимназиален учител стажант в Плевен, след това в Лом, Хасково,

във Варна в продължение на 7 г. и после в София. Става член и на Учебния комитет към Министерството на образованието. „Паралелно с преподаването, издава и редактира сп. „Народен пастир“, съставител е на втория том на грандиозното издание „Златна книга за българските дарители“, а книгата му „Цел и смисъл на живота“ е прагът, границата между учителстването и интегрирането към преподавателския състав на новооткрития Богословски факултет. Преподавателската си кариера във факултета Пашев започва, когато е на 40 г., първоначално като редовен доцент. През следващата учебна година е избран за декан на факултета. Деен сътрудник е на „Църковен вестник“, „Духовна култура“, „Развитие“ и други печатни издания. По-късно, вече като редовен професор, оглавява катедрата „Нравствено богословие“, а основните му трудове са в областта на етиката и социологията.“ [1] Още преди да започне преподавателската си работа в Богословския факултет, Ганчо Пашев е натоварен от Българската академия на науките да събере документи за живота на Търновския митрополит Климент (В. Друмев). Пашев е близък приятел с Димчо Дебелянов и Йордан Йовков и има творческо сътрудничество с тях. С него, когато е учител във Варна, Йовков се съветва за творбите си (най-вече за повестта Жетварят). По това време, както самият Ганчо Пашев споделя, при него са идвали много хора на науката и изкуството, както бълга-

ри, така и от руските бежанци и това създавало „едно особено оживление“ в дома му. И като преподавател в Богословския факултет, Ганчо Пашев не се ограничава само с академичната работа. Той живее с духа на своето време и нуждите, и вълненията на студентите си. Впечатленията си от културни и църковно-обществени събития с правдиви думи споделя на страниците на „Църковен вестник“. Много години е лектор на учредените от Светия Синод курсове за свещеници. „Особено забележително е отношението на проф. Пашев към студентите. С тях той се отнасял като грижовен баща към децата си. Не се уморявал да им помага: бащински ги съветвал и поучавал, наставлявал, насърчавал ги и окуражавал, издействал им стипендии и парични помощи, а най-вече ги подпомагал с личните си средства. Благ и отзивчив, той бил и към своите колеги. Специална помощ и съдействие, той оказвал в преподавателската и научно изследователската работа на аспирантите и асистентите. ...Проф. Пашев обръщаше голямо внимание на моралната страна на

християнската религия. При това той не беше отвлечен моралист, а етическите си знания осъществяваше в живота си и извайваше от себе си образец за подражание и следване.“ [2] Счита се, че фонд “Християнско семейство” е основан от него. За своята отдаденост и заслуги проф. Ганчо Пашев е удостоен от Светия Синод с високата научна степен „доктор на богословието“. Обществената му дейност затихва с настъпването на тоталитарния комунистически режим. Той преподава в Богословския факултет (Духовна академия) до 1960 г. Отива си от този свят на 16 март 1962 г. .

Подготви: Миглена Стаматова

Използвана литература:

- [1] „Въведение в социално-етичните аспекти на богословското творчество на проф. протопрезв. Стефан Цанков и проф. Ганчо Пашев“ Написана от Никола Владиков https://dveri.bg/component/com_content/Itemid,100521/catid,280/id,68988/view,article/ . [2] <https://bg-patriarshia.bg/newspaper/1987-24.pdf> „ОСНОВОПОЛОЖНИЦИ НА БЪЛГАРСКА БОГОСЛОВСКА НАУКА“ Д. КИРОВ

На снимката от ляво на дясно: проф. Тодор Поптодоров, проф. Ганчо Пашев, проф. Иван Снегаров, протоерей Христо Димитров, Сливенски митрополит Никодим, Пловдивски митрополит Кирил, архимандрит Пимен, протопрезвитер Стефан Цанков, проф. Иван Гошев, проф. Димитър Дюлгерев, проф. Илия Цоневски в Бачковския манастир. Време: 1938 Място: Бачковски манастир, България

ГОДЕНИКЪТ ЗМИЯ

Имало едно време една красива и мила девойка. Така се случило, че се явил при нея знатен годеник. Всяка вечер той посещавал момичето и дълго, дълго си говорели. И в буря, и в дъжд, и във вятър мъжът идвал, ала родителите на момичето започнали да се съмняват кой е и какъв е този странник, та накарали дъщеря си да го разпита откъде е, какъв е, що е. Но колкото и да задавала въпроси девойката, годеникът не давал отговор. Родителите на момичето се притеснили и един ден майката рекла:

– Слушай, дъще, не може така да не знаем какъв е този човек, може да е демон, кой го знае. Искам тази вечер да нанижеш един конец в една игла и преди да си тръгне той, да я забодеш незабелязано в дрехите му! Така ще можем да го проследим. Момичето се съгласило и както всяка вечер посрещнало годеника си с усмивка. Но когато станало време той да си тръгва, тя скришом мушнала игла в

робата му. После, като го изпратила, извикала майка си и двете тръгнали по нишката след него. Вървели дълго, следвайки конеца, и накрая се озовали пред входа на една тъмна пещера. Страх, не страх, двете влезли вътре и в светлината на фенера в дъното на пещерата видели огромна

змия. Чудовището пъшкало и охкало, а когато жените приближили, забелязали, че огромното навито туловище кърви от раната, в която била забита иглата на девойката. Значи наистина не бил човек!!! Уплашени, те се втурнали навън и повече не се обърнали назад. Така, благодарение на мъдростта на старите и послушанието на младите, семейството успяло да избегне ужасна съдба.

Японска приказка

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО В ЯПОНИЯ

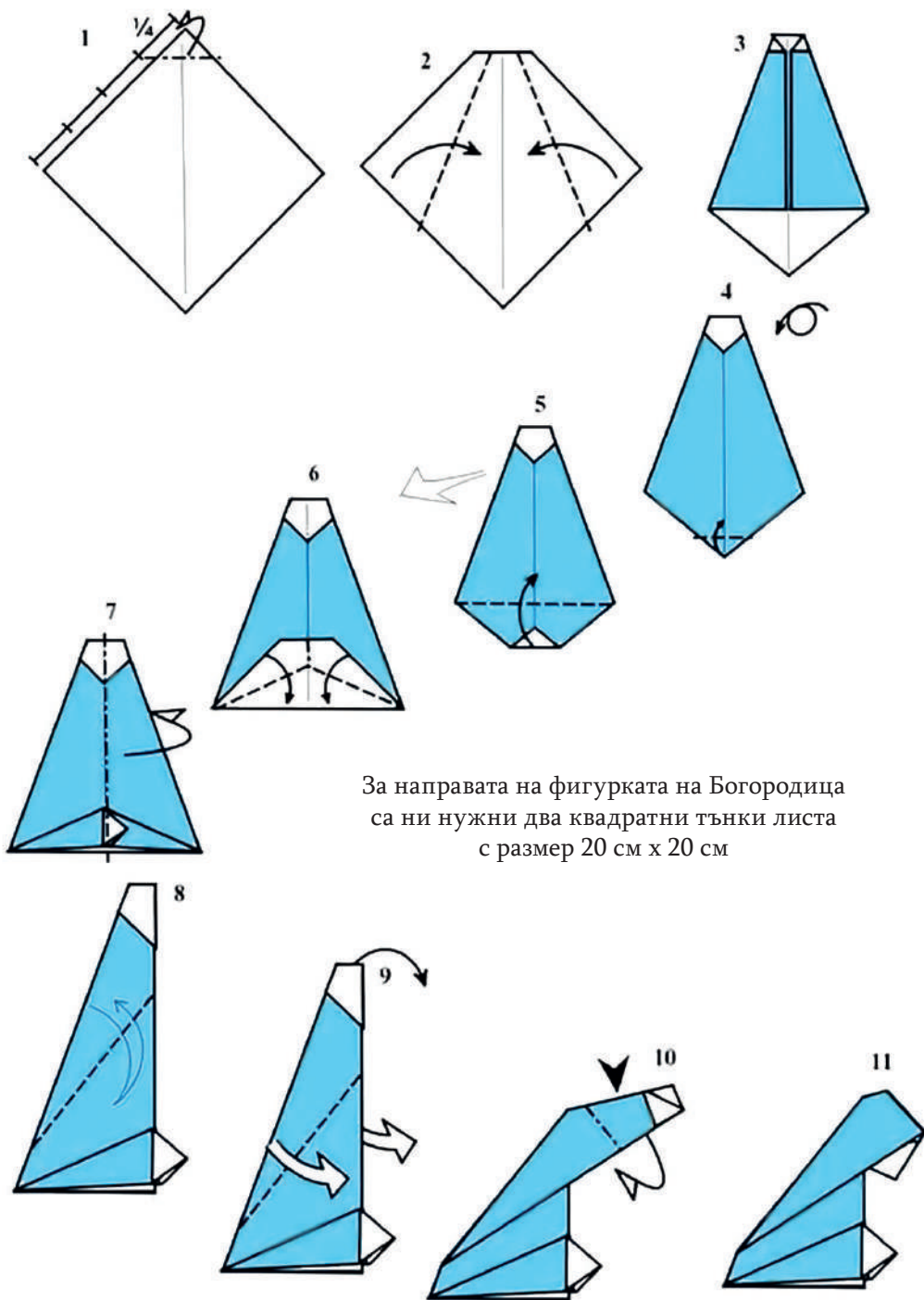
Р Япония празнуват Рождество Христово в нощта на 24 срещу 25 декември. Но не много от японците свързват този ден с библейската история и даже с християнската традиция. За повечето от тях този празник е просто възможност весело да прекарат времето си, а за децата - да получат подаръци от Санта-Куросо. Празнуването на Рождество прилича на весел фестивал, а за много неженени японци това е Денят на всички влюбени.

Православните японци празнуват Рождество също на 25 декември, а на следващия ден обезателно участват в т. нар. „славене“: свещениците от енорията посещават своите енорияши. Тази традиция била положена през 1868 година от архиепископ Николай и се съхранява до наши дни. В Япония има 72 православни храма, 30 хиляди православни вярващи. Има големи храмове, като Токийския **Николай-до**, там на Рождество се събират няколко хиляди човека. В малките селски храмове на службата може да се съберат 20 – 30 души. Когато службата завърши има празнична трапеза, в която вземат участие всички присъстващи, пеят песни и си поднасят подаръци. На Рождество, както и на дру-

ги празници, много японци, както жени, така и мъже идват облечени с традиционни костюми – кимона. За първи път на Рождественската служба през 1896 година Евангелския текст за празника прозвучава на японски език, преведен от свети Николай Японски и неговия помощник по преводите Павел Накаи. Днес празничната литургия в японските православни църкви се служи на японски, благодарение на техния преводачески труд. Понякога в храма идват японци, които не са християни, но искат да разберат как Рождество е свързано с Христос. Свещеникът разказва за Свещеното Писание, за това какво е написано в Евангелието, за да могат хората да имат ясна представа за раждането на Спасителя. За японците е много важно да разберат всичко в детайли, да го осъзнаят. За нас славяните вярата преминава през сърцето. За японците – през ума. Ако японец реши да стане православен християнин, това е много сериозна стъпка в неговия живот. На японците са присъщи качества, като достойнство и вяроност. Православният японец пази вярата си без излишна външна показност, но отговорно, честно и правилно. Такава се стареа да я предаде и на своите деца.

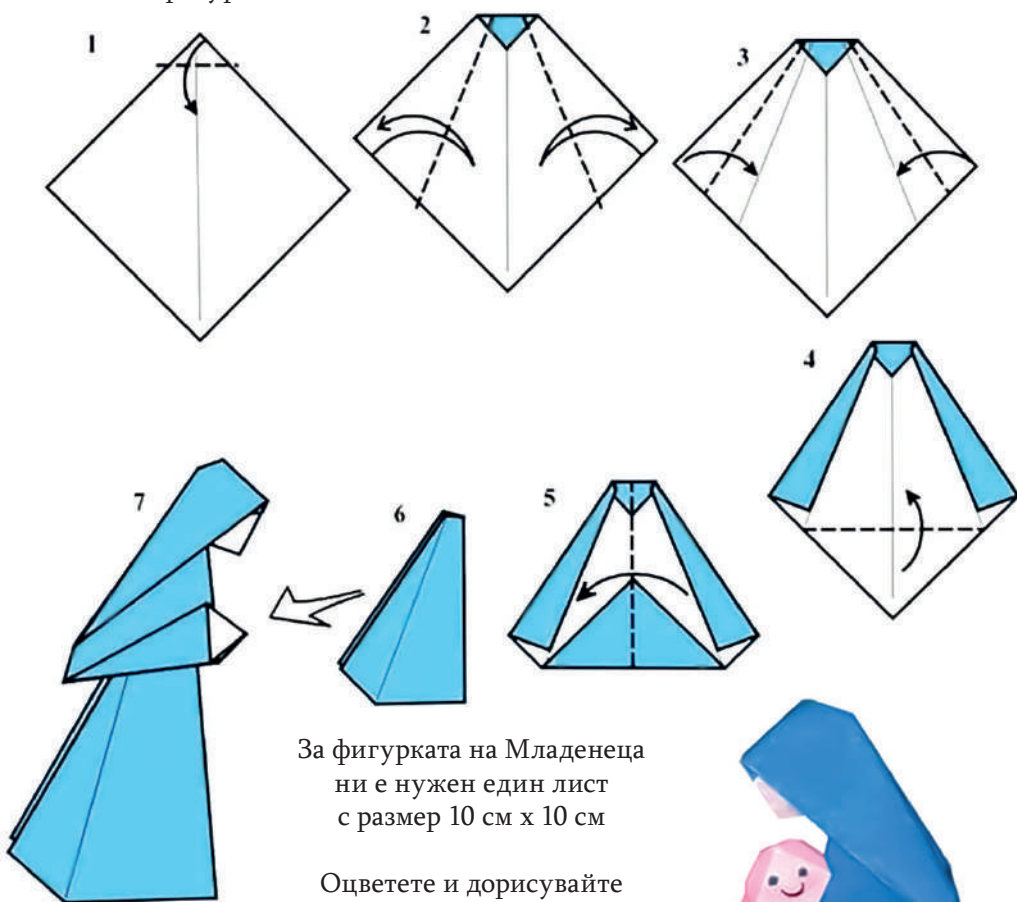

ОРИГАМИ „БОГОРОДИЦА И МЛАДЕНЕЦА“

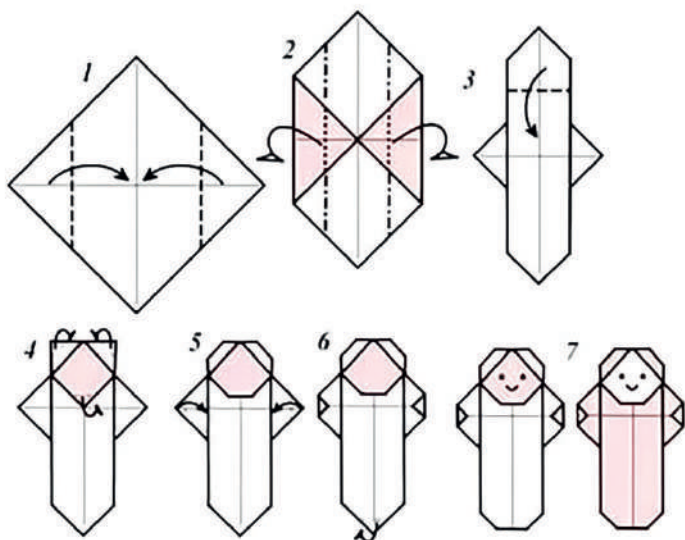
За направата на фигурката на Богородица са ни нужни два квадратни тънки листа с размер 20 см x 20 см

Оригами (от ори (прегъвам) и ками (хартия) – буквално прегънатата хартия) е традиционно древно японско изкуство, състоящо се в създаването на фигури чрез сгъване на листове хартия без употреба на лепило и ножици. Оригами се наричат и получените по този начин фигури.

За фигурката на Младенеца ни е нужен един лист с размер 10 см x 10 см

Оцветете и дорисуйте готовите фигурки.

Истински историч за доброто

ХАЧИКО

Р Япония, на гара Шибуйа е издигнат паметник на Хачико – куче от породата акита ину, което става символ на верността и предаността.

През 1923 година един японски фермер подарява кученце на професор Уено от Университета в Токио. Професорът му дава името Хачико (осмият).

Той ежедневно пътува с влака на работа и кучето всеки ден го изпраща сутрин, а след това се връща да го посрещне на гарата точно в 5 часа след обяд. На 21 май 1925 г. професорът получава инфаркт и умира. По това време Хачико е на 18 месеца. На този ден кучето дълго чака стопанина си, но той не се прибира. Въпреки

това Хачико продължава да го чака всеки ден, пристига в 5 часа след обяд и седи до късно. Макар че много роднини и познати се опитват да вземат кучето при себе си, то неизменно се завръща на гарата, за да посрещне стопанина си. Местните търговци и работниците започват да го хранят, възхищавайки се на неговата преданост и постоянство. Това продължава години наред.

Хачико става известен в цяла Япония през 1932 г. след публикация на статията „Предано старо куче очаква завръщането на стопанина си 7 г. след неговата смърт“.

През 1934 г. е издигнат негов паметник. Хачико продължава да идва на гарата до самата си смърт на 8 март 1935 г. Погребан е до покойния си господар.

Чудесата в природата

ЕНОТОВИДНО КУЧЕ

Този симпатичен бозайник често е бъркан с енот или язовец заради окраската си, но всъщност е вид куче. Нарича се енотовидно куче и е единствено по рода си. В Япония, където е

неговата родина, е познато с името Тануки. Там то се счита за много специално и има място в културата им. Днес то е достигнало и до други страни, включително и нашата. Може да бъде срещнато в Добруджа, Великотърновско и Бургаско. Обикновено предпочита да живее в гората, но в близост до хората, където има села или обработваеми земи. Обича да си хапва от

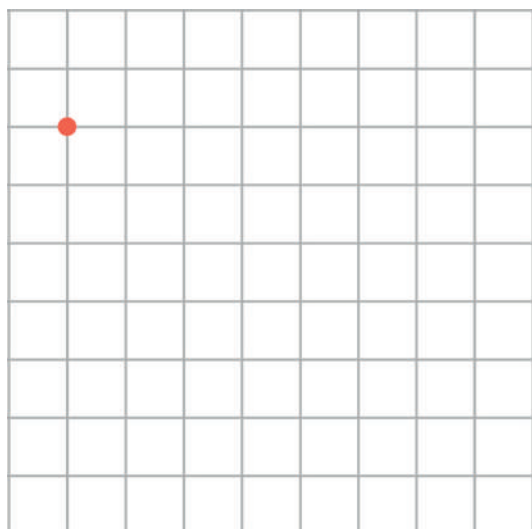
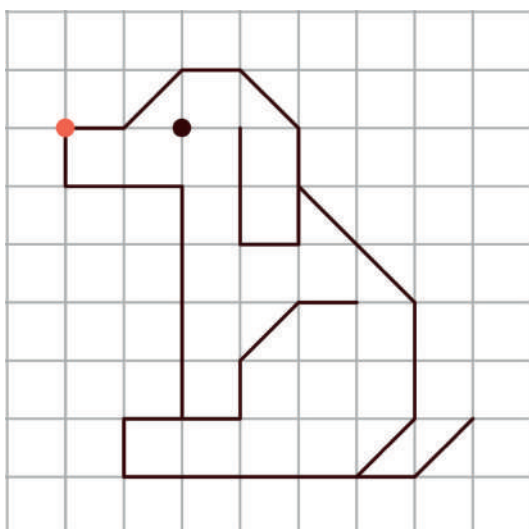

всичко - яде и месо, и растителна храна. На ръст е като средно голямо куче. След като си хапне добре през есента, спи зимен сън също като мечките - единственият вид куче, което спи зимен сън! Когато енотовидното куче създаде семейство,

то остава с половинката си за цял живот. Заедно си раждат от 5 до 16 малки наведнъж! За съжаление, не са останали много енотовидни кучета, те намаляват, заради промените в климата, но се надяваме, че това Божие създание

няма да изчезне и ще имаме възможност да му се радваме.

Подготви: Лора Бахдикян-Мариянова

Нарисувай според примера.

В ОЧАКВАНЕ НА ВЕЧНОТО ЦАРСТВО

Иреди няколко дни се сетих, че когато бях ученичка, веднъж получих петица на тест по география. Дори и да изглежда смешно сега, тогава много се разстроих и натъжих, понеже петицата разваляше пълния ми отличен успех.

Излизайки от училището след часовете, вече не можех да сдържам сълзите си и се разплаках. Така ме видя дядо Данчо, когото срещнах, докато вървях към къщи. Той ме попита какво се е случило, а аз му споделих за оценката, и му обясних

грешката в теста, която бях допуснала. На въпроса: „Кои от изброените държави са Велики сили?“, бях отбелязала като отговор: „никой от изброените“. Дядо Данчо ме успокои, че всъщност донякъде съм дала правилен отговор, защото ако една държава, царство или империя е велика сила, след няколко години вече може и да не бъде такава, а друга да заеме нейното място. И тогава той ми разказа за съня на един могъщ владетел, описан в Стария Завет на Библията, в който е предизвестено идването най-великото царство – Божието.

Този владетел бил цар Навуходоно-

сор. Той господствал над мощно и велико царство, наречено Вавилон. Цар Навуходоносор завладал свещения град на израилтяните - Йерусалим, разрушил храма им, построен от Соломон, в който се пазел свещеният Кивот на завета с Десетте Божии заповеди, и заграбил всички богатства на града. В плен попаднали множество израилтяни, които били отведени

във Вавилон. Сред тях бил един млад момък, който бил много умен и способен, поради което бил взет на служба в царския двор. Казвал се Даниил.

През една нощ царят сънувал странен сън, който

твърде много го смутил. Но на сутринта, въпреки че го забравил, продължавал да изпитва безпокойство.

Събрал всички тайновежди, гледачи и магьосници, за да му го припомнят и разтълкуват. Никой, разбира се, не могъл да стори това. Царят се разгневил и осъдил на смърт всички вавилонски мъдреци. Тогава Даниил го помолил да му даде време, за да представи пред него тълкуването на съня. Когато се прибрал у дома си, той започнал да моли Бог да му помогне, като му разкрие, както самия сън на царя, забравен от него, така и значението му. И тогава тайната била открита на Даниил в

нощно видение, а той възхвалил Бога така:

„Бог променя времена и години, сваля царе и поставя царе, дава мъдрост на мъдри и знание на разумни. Той открива, що е дълбоко и съкровено, знае, що е в мрака, и светлината живее с Него“ (Даниил 2: 21-22). Даниил отишъл при Навуходоносор и му казал: „на небесата има Бог, Който открива тайни и Той откри на цар Навуходоносора, какво ще бъде в последните дни“ (Даниил 2: 28). Тогава пророк Даниил разказал какво е видял царят в съня си. Той бил сънувал огромна и бляскава статуя, много страшна, която стояла пред него. Главата на статуята била от чисто злато, гърдите и ръцете ѝ били от сребро, коремът и бедрата - от мед, пищелите ѝ били

железни, а една част от нозете били железни, а друга част - глинени. Царят гледал статуята, докато не се откъснал камък от планината, който

ударил нейните железни и глинени крака и ги разбил. Тогава всичко заедно се раздробило: желязо, глина, мед, сребро, злато станали като прах.

Вятърът ги отнесъл и дيريا не останала от тях. А камъкът, който разбил статуята, започнал да расте, като се превърнал в голяма планина, която изпълнила цялата земя.

След като разказал съня, свети пророк Даниил обяснил какво означава той.

Обърнал се към Навуходоносор, като го нарекъл „цар на царете“, в чиито ръце се намирили всички синове човешки, всички зверове и птици. Затова той и вавилонското царство били златната глава на статуята

от съня. Но след него, щяло да дойде друго царство, а после – трето, медно. Четвъртото царство щяло да бъде яко като желязо, защото както желязото троши и дроби всичко, така и то. А стъпалата, които били направени и от грънчарска глина и от желязо, щели да бъдат царство разделено. И тъй, както пръстите на краката били и от желязо, и от глина, тъй и царството щяло да бъде отчасти яко, отчасти крехко. Накрая свети пророк Даниил предизвестил, че в дните на ония царства, Бог ще въздигне царство, което никога няма да бъде разрушавано и никога няма да бъде предадено на друг народ. То ще съкруши и разруши всички царства - ще бъде вечно. Това царство е откъснатият камък, който

раздробил желязото, глината, медта, среброто и златото, и се превърнал в голяма планина, която изпълнила цялата земя. Това ще бъде

Божие Царство, което ще дойде с идването на Сина Божий – Иисус Христос.

Съновидението на цар Навуходоносор, което разтълкувал пророк Даниил, предсказвало падането на много царства и началото на най-великото царство – Божието. А царят, удивен от мъдростта на Даниил, му поверил една от най-важните длъжности в държавата – началството над всички вавилонски мъдреци.

Не след дълго пророк Даниил имал видение за същото това велико царство.

Той видял на небесни облаци Син Човеческий заедно с Бог. На Него Му била дадена власт, слава и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици.

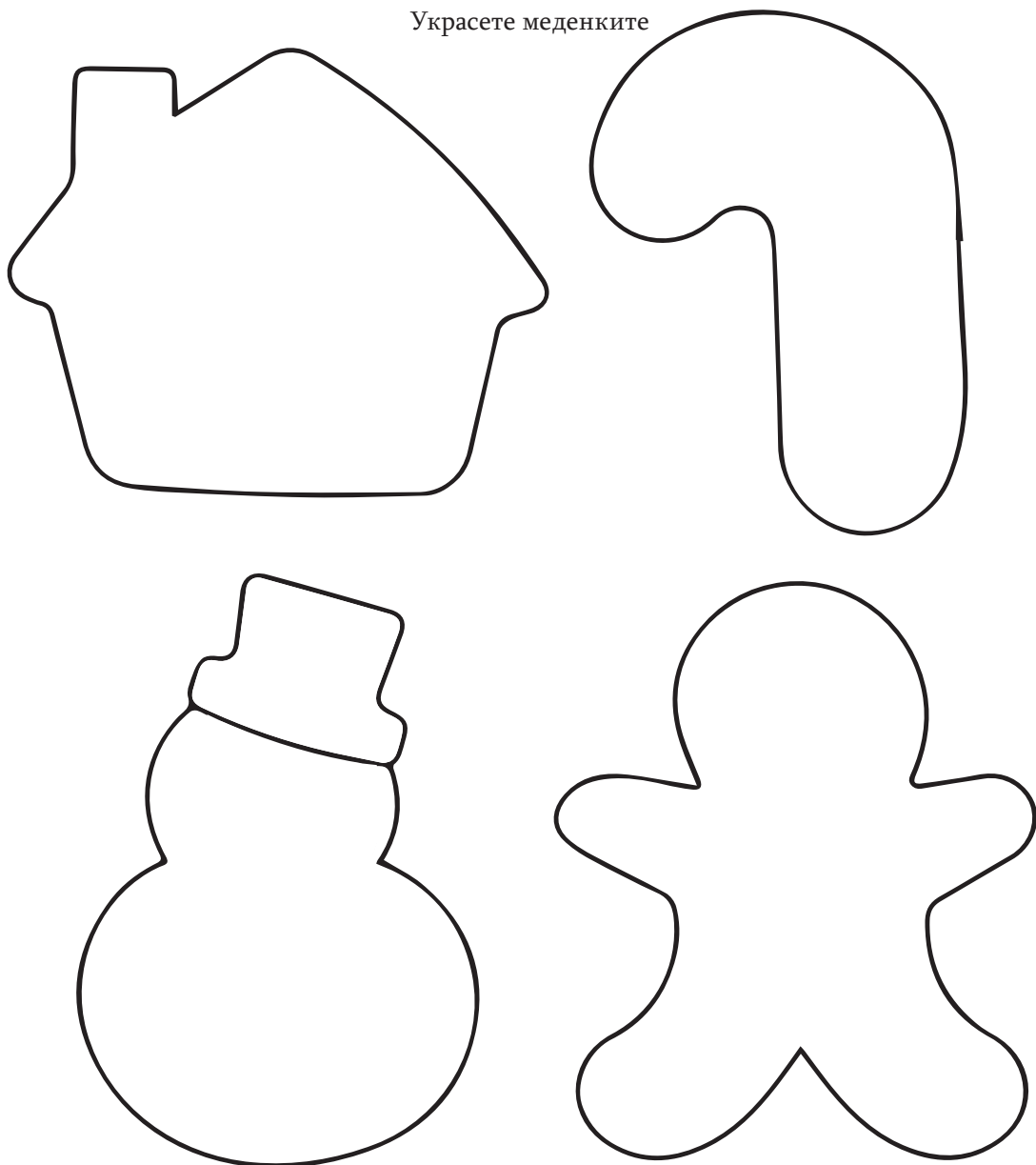
Владичеството Му щяло да бъде вечно, което нямало да премине, и Царството Му нямало да се разруши.

След като приключи разказа си, дядо Данчо ми предложи да отидем до това вечно царство. Аз се изненадах! Къде е то? Той ме заведе до Църквата. Ето го - Божи-ят дом! Божието Царство! Най- силното и велико сред всички други! Дядо Данчо запали свещ и ми напомни, че е 17 декем-

ври, деня в който се почита паметта на свети пророк Даниил, и че той е именик, тъй като носи неговото име. Пожела ми в сърцето ми винаги да процъфтява Божието царство. Изведнъж усетих необяснимо спокойствие, радост, обич, мир в душата ми и ми се прииска да направя много добрини...

подготви: Филка Лефтерова

Украсете меденките

ШОКОЛАДОВА ЕЛХИЧКА

Необходими продукти:

- 200 гр. шоколад
- или шоколадов кувертюр
- Дребни сушени плодове
- Малко ядки
- 1 лист хартия за печене
- Молив
- Пош или полиетиленова торбичка

Предварително си очертайте на хартията за печене 10 кръга с различен диаметър. Разтопете шоколада. Поставете го в поша. Плътно запълнете кръгчетата, които сте разчертали на хартията за печене. Подредете сушените плодове и ядките върху топлия шоколад. Оставете кръгчетата в хладилника за около 20 мин. да се стегнат и охладят. Остатъкът от разтопения шоколад, който вероятно трябва да затоплите отново, ще ви служи сега за лепило, с което ще залепите отделните части на елхата. Капнете няколко капки шоколад в центъра на всяко кръгче и подредете всички едно върху друго, като започнете от най-голямото, като основа и стигнете до най-малкото, което ще бъде връх на елхичката. Притискайте леко, за да се уплътнят. Поръсете с пудра захар, за да имате снежна шоколадова елхичка.

ШОКОЛАДОВИ БУТЕРКИ

Необходими продукти:

- Един пакет бутертесто
- Едно малко бурканче течен шоколад.

Разрежете бутертестото на два правоъгълника. Намажете с шоколад едната част и покрийте с другата. Нарезжете го на формички, които ви харесват. Подредете сладките в тава, застлана с хартия за печене. Печете в предварително загрята на 180 градуса фурна за около 20 минути. Изпечените и поизстинали бутерки може да поръсите с пудра захар или какао за разкош.

И не прекалявайте със сладкото, то е само за настроение, не е храна!!!

Подготвиха:

Мария и Десислава Моллови

За най-малките

КРАЛ СКРЕЖКО

Норвежка приказка

Живял някога един мъдър крал, който непрестанно се опитвал да подобри живота на хората. Веднъж зимата настъпила рано и част от реколтата замръзнала по полето. Хората не били заплашени от глад, но и излишъци нямало.

Една вечер кралят се разхождал из града. Навън бил страшен студ и при всяка крачка снегът хрущял под тежестта на ботушите му.

„Ех, ако можеше да ядем сняг – помислил си кралят, – тогава никога нямаше да ни грози глад.“

През живота си владетелят никога не бил готвил храна и, естествено, не разбирал нищо от готвене. „Ако занеса сняг у дома, готвачът може да измисли нещо – рекъл си той.“

Кралят влязъл с пълни шепи сняг в кухнята на замъка и наредил на готвача:

– Направи нещо за ядене с този сняг! – обърнал се и излязъл.

Готвачът се смаял:

– Кралят е загубил ума си! – рекъл той

на момчето, което му помагало в кухнята.

– Всеки знае, че снегът може да се стопи във вода и това е!

Но кралят бил наредил да опита и готвачът опитал. Добавил сняг към прясната риба и тя се просмукала с вода. Добавил сняг към неделното печено, но само дето сосът станал повече. После добавил сняг към тестото и сладкишът не се надигнал.

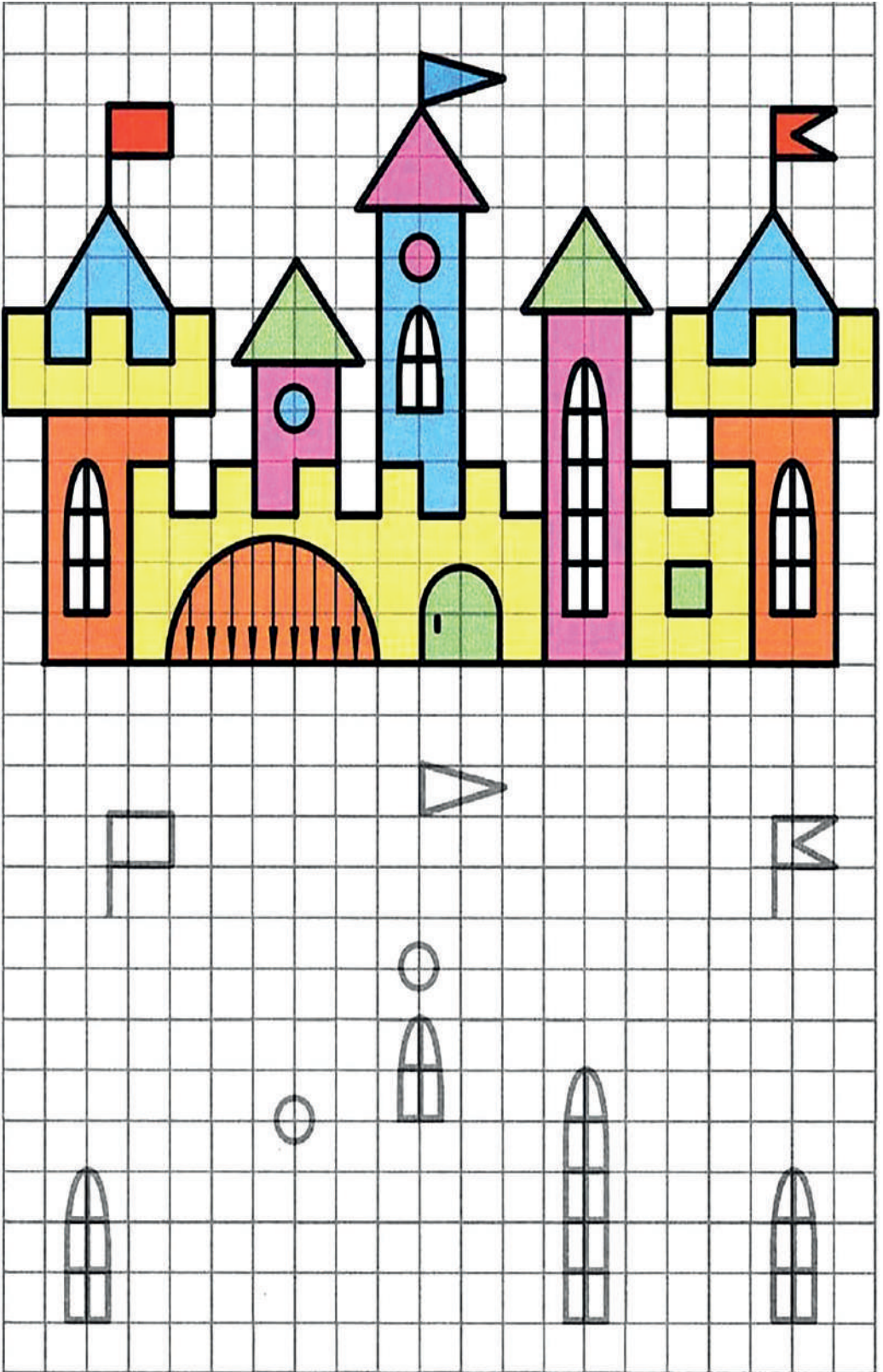
– Предавам се! – заявил готвачът на своя помощник. – От сняг може да се получи само вода!

– Понякога – отвърнало момчето – аз ям сняг. Дали ако добавим малко малинов или ягодов сироп, разбъркаме и веднага сервираме, няма да се получи нещо хубаво?

– Да! Я да опитаме! – зарадвал се готвачът.

Двамата прекарвали остатъка от деня в многобройни опити да приготвят десерт от сняг. Вечерта готвачът поднесъл новата храна на краля, но той не останал твърде доволен. Все пак осъзнавал, че за да получи от сняг храна, трябва да потърси магьосник, а не готвач. Но пък децата толкова харесали новия десерт, че в чест на новото лакомство кръстили своя владетел – крал Скрежко.

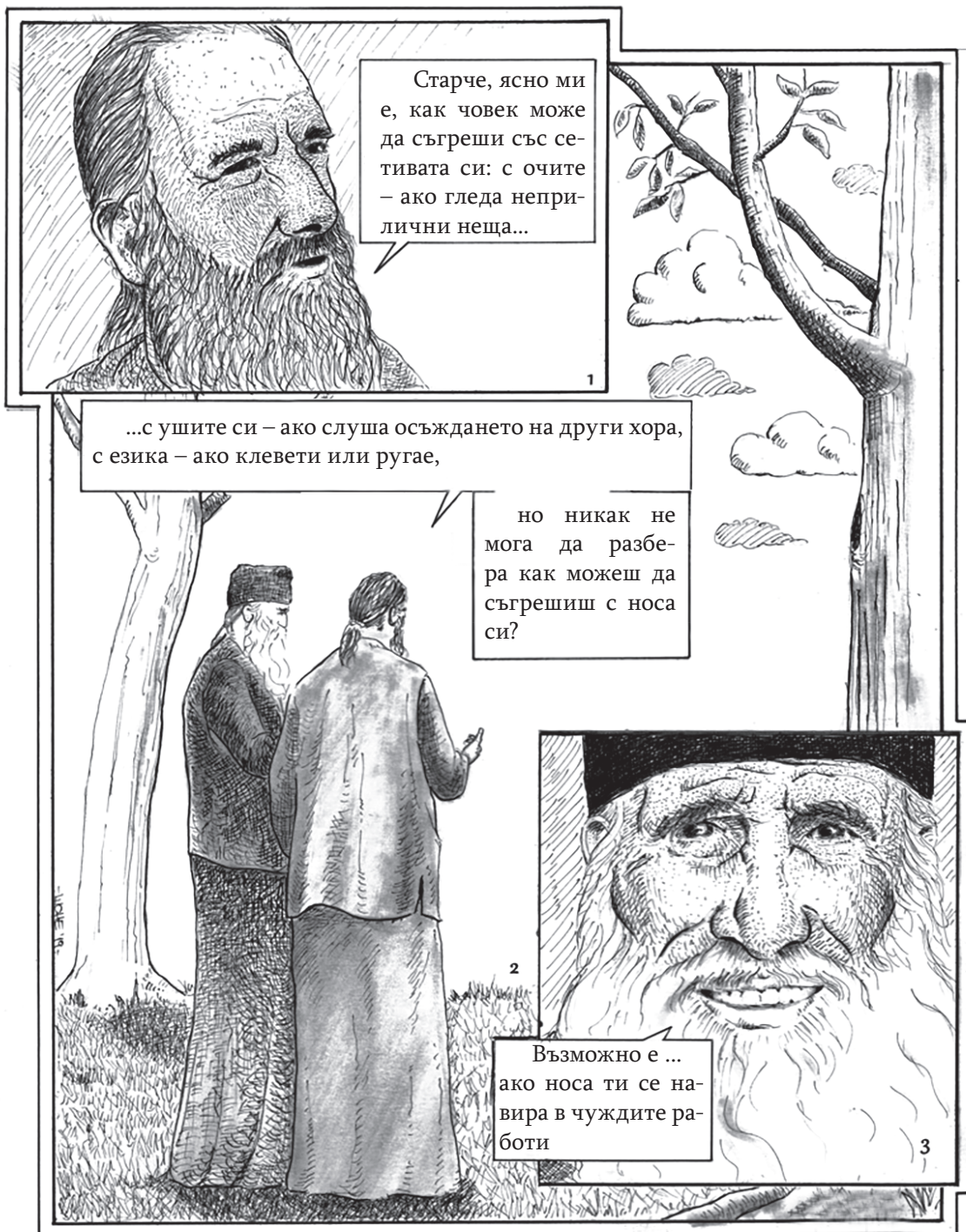

Нарисувайте замъка на крал Скрежко, следвайки примера.

НОС

от книгата: "Отците пустинници се смеят"

Старче, ясно ми е, как човек може да съгреша със севата си: с очите – ако гледа неприлични неща...

...с ушите си – ако слуша осъждането на други хора, с езика – ако клевети или ругае,

но никак не мога да разбера как можеш да съгреша с носа си?

Възможно е ... ако носа ти се навира в чуждите работи

ЧУДОТО НА СВЕТИ СПИРИДОН И КОНЕТЕ С РАЗМЕНЕНИ ГЛАВИ

Ирез 325 година свети Спиридон бил сред епископите, поканени да присъстват на Първия Вселенски събор в Никея. Съборът бил свикан от император

Константин за разрешаване на разделенията в църквата – най-вече еретичните доктрини, подкрепяни от свещеник на име Арий.

Свети Спиридон напуснал Тримитунт с малка група спътници на карета, теглена от няколко коня. Те се отправили към град Саламис на източното крайбрежие на Кипър, където трябвало да се качат на кораб, за да стигнат до Никея.

Уморени от дългия път към Саламис, свети Спиридон и неговите спътници решили да си починат и да прекерат нощта в хан.

Чувайки, че свети Спиридон отива към събора в Никея, за да защитава православ-

ната вяра, някои последователи на Арий искали да спрат пътуването на епископа. Докато свети Спиридон и спътниците му спяли, арианите отишли в конюшната и обезглавили конете им.

На следващата сутрин един от учениците на свети Спиридон с ужас открил обезглавените животни и изтичал да каже на епископа страшната новина. След като видял какво се е случило, свети Спиридон спокойно помолил ученика да сложи главите на конете обратно на телата им.

Ученикът се втурнал да се подчини на думите на епископа и в бързината си случайно разменил главите на конете. Въпреки това те по чудо оживели

и се изправили на крака. Светецът и неговите спътници продължили пътуването си с каретата, теглена от конете с разменени глави и благополучно достигнали до Салами.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПАСТИРИТЕ, КОИТО ПЪРВИ РАЗБРАХА ЗА РОЖДЕСТВОТО НА СПАСИТЕЛЯ	1
ОЦВЕТЕТЕ	5
СВЕТИ НИКОЛАЙ ЯПОНСКИ	6
ЛАБИРИНТ	7
РОДОСЛОВНИ ИКОНИ	11
КРАЛЯ И СТЪКЛОДУХАЧА	12
ЗНАЕТЕ ЛИ ЧЕ:	13
ОСОБЕНОСТИ НА ЯПОНСКОТО УЧИЛИЩЕ	14
НАВСЯКЪДЕ ЛИ МОЖЕ ДА СЕ МОЛИМ НА БОГА?	16
МОЛИТВА ПРЕДИ ИЗПИТ	17
СЛОВО ХРИСТОВО	18
ЗА СВЕТЛИНАТА НА СМИРЕНИЕТО	19
СВЕТЛИ ИМЕНА	20
ГОДЕНИКЪТ ЗМИЯ	22
РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО В ЯПОНИЯ	23
ОРИГАМИ „БОГОРОДИЦА И МЛАДЕНЕЦА“	24
ХАЧИКО	25
ЕНОТОВИДНО КУЧЕ	26
В ОЧАКВАНЕ НА ВЕЧНОТО ЦАРСТВО	27
МАЛКИ ГОТВАЧИ	31
КРАЛ СКРЕЖКО	32
НОС	33
ЧУДОТО НА СВЕТИ СПИРИДОН И КОНЕТЕ С РАЗМЕНЕНИ ГЛАВИ	34

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Ставрофорен иконом Дончо Александров, Йоанна Калешева, Филка Лефтерова,
Миглена Стаматова, Десислава Моллова, Данаил Стаматов, Валя Марчелова

ДЕТСКИ ХОР – РЕПЕТИЦИИ

Всяка събота от 10:30 до 11:30ч.

Ръководител: Евгения Григорова

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 10:00 до 11:00ч.

Ръководител: Лора Бахдикян-Мариянова

ШКОЛА ПО ИКОНОПИС ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 11:30ч. до 12:30ч.

Ръководители: Катя и Младен Костадинови

ШКОЛА ПО АКТЬОРСКО МАЙСТОРСТВО

Всяка неделя от 12:30 до 13:30ч. Ръководители:

Стефан Златарски,

Мариета Златарска

ЗАПИСВАНИЯ В ХРАМА

ЗАНИМАНИЯТА СА БЕЗПЛАТНИ И СЕ ВОДЯТ ОТ СПЕЦИАЛИСТИ

Храм „Св. Атанасий“, гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ 19, тел: 052/ 63 97 16

facebook: храм „Свети Атанасий“ Варна

www.sv-atanasii-varna.org

www.kambankabg.com

Намерете коя картинка на коя топка съответства.

Разпространява се безплатно